U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Tepelné hospodářství města Ústí nad Labem s.r.o.,** se sídlem Malátova 2437/11, Ústí nad Labem, zast. JUDr. Františkem Gahlerem, advokátem se sídlem Rubensova 1556/72, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. 06611-30/2016-ERU, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 62 A 17/2017 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí předsedkyně žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí (předběžné opatření) vydané v prvním stupni správního řízení ze dne 30. 6. 2016, č. j. 06611-8/2016-ERU, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost zajistit dodávky tepla a teplé vody do odběrného místa Koněvova 2208/8 a 2209/10 v rozsahu a za podmínek stanovených kupní smlouvou na dodávku a odběr tepla a teplé užitkové vody č. 11001 2174, uzavřenou mezi Společenstvím Koněvova 2208/8 a 2209/10 v Ústí nad Labem (dále jen „společenství“) a stěžovatelkou, a zdržet se jakéhokoli jednání vedoucího k přerušení dodávek tepelné energie do tohoto odběrného místa (výrok I.). Výrokem II. byla společenství uložena

povinnost za tepelnou energii dodanou do odběrného místa Koněvova 8 a 10 po dobu trvání tohoto předběžného opatření hradit stěžovatelce platby v rozsahu a za podmínek stanovených kupní smlouvou na dodávku a odběr tepla a teplé užitkové vody č. 11001 2174, uzavřenou mezi společenstvím a stěžovatelkou. Toto předběžné opatření žalovaný vydal na návrh společenství podle § 61 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

[3] Krajský soud žalobu bez věcného projednání odmítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba je podle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřípustná.

[4] Rozhodnutí o nařízení předběžného opatření podle § 61 správního řádu dle krajského soudu bezezbytku splňuje znaky rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., které stanovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 – 64. Jedná se totiž o „rozhodnutí správních orgánů ve věcech veřejnoprávních, upravující předběžně či dočasně poměry osob, zajišťující určité věci nebo osoby či zatímně fixující určitý stav (materiální znak)“ a současně se může osoba proti důsledkům tohoto rozhodnutí bránit v řízení před správním orgánem, „který v dané věci rozhodne s konečnou platností (procesní znak)“.

[5] Žalobou napadené rozhodnutí je předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., neboť se jím zatímně upravují poměry účastníků správního řízení do doby meritorního rozhodnutí. Právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je zajištěno tím, že je garantován soudní přezkum konečného meritorního rozhodnutí v daném řízení. V této souvislosti soud odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2004, č. j. 7 A 136/2002 – 67, nebo usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 A 119/2001 – 74).

II. Obsah kasační stížnosti

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka formálně namítá porušení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvádí, že soud podpořil žalovaného, který dle jejího přesvědčení neměl napadené rozhodnutí vůbec vydat. Navrhovatel se totiž sám dostal do situace, že o předběžné opatření musel požádat. Žalovaný vydal předběžné opatření v rozporu se zněním § 86 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc.

[7] Uvedené ustanovení stanoví, že dodávat tepelnou energii jiné fyzické nebo právnické osobě lze pouze na základě smlouvy o dodávce tepelné energie nebo jako plnění poskytované v rámci smlouvy jiné. Navrhovatel tedy mohl se stěžovatelkou uzavřít kupní smlouvu na dobu určitou jednoho roku s možností jejího prodloužení.

[8] S ohledem na shora uvedené důvody žalovaný porušil zákon. Stěžovatelka navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož takové rozhodnutí vzešlo (stěžovatel), domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost v daném případě skutečně podala účastnice řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je přípustná proti každému rozhodnutí, není-li v zákoně stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem.

[11] Kasační stížností je v posuzované věci napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci jsou tedy stěžovatelčina tvrzení podřaditelná pouze pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98).

[12] Nerozhodl-li krajský soud ve věci samé, ale žalobu odmítl, nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v řízení o kasační stížnosti případnými jinými důvody uvedenými stěžovatelkou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 – 38). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

[13] Kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na nichž je toto rozhodnutí postaveno. To znamená, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby z důvodu § 70 písm. b) s. ř. s. musí důvody kasační stížnosti (stěžovatelčiny výtky) směřovat do výroku krajského soudu o odmítnutí žaloby.

[14] Krajský soud postavil své rozhodnutí o předběžnosti napadeného rozhodnutí a jeho výluce ze soudního přezkumu zejména na splnění testu předběžnosti, vytyčeném rozšířeným senátem ve věci sp. zn. 2 Afs 183/2005. V projednávané věci by tedy stěžovatelka měla v kasační stížnosti zejména uvést důvody, pro které je závěr krajského soudu o soudní výluce předběžného opatření, vydaného dle § 61 správního řádu, nesprávný.

[15] Stěžovatelka sice správně formálně uplatnila kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., uplatněné kasační důvody však v žádném případě do tohoto důvodu, a tedy i do rozhodovacích důvodů krajského soudu, nesměřují. Naopak směřují do postupu žalovaného správního orgánu, který předběžné rozhodnutí vydal, a do jednání navrhovatelky předběžného opatření. Žádné důvody, pro které měl krajský soud žalobu věcně projednat, stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla.

[16] Směřují-li kasační důvody proti postupu ve správním řízení či výlučně proti správnímu rozhodnutí, a nikoliv proti usnesení krajského soudu, kterým byla věc

odmítnuta, opírá se kasační stížnost jen o „jiné důvody“ než důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[17] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. bez věcného projednání odmítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle uvedených ustanovení žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu